

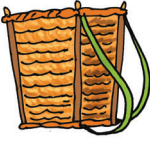
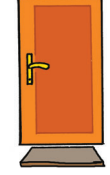

A NEODEMKLA. SE NEVZDAL. BĚŽEL
KE KOVÁŘI A NECHAL SI UPILOVAT ,
ABY MĚL HLAS TENKÝ A VYSOKÝ. ZNOVU
JEMNĚ ZAŤUKAL. „ MRKVIČKY PRO
DĚTIČKY! ŤUK, ŤUK, ŤUK NA , KDO Z VÁS MI
OTEVŘE?“ DŮVĚŘIVÁ SE HRNULA
DO CHODBY, ALE NEJSTARŠÍ KOZLÍK JE ZARAZIL.
„SLADKÝM ŘEČEM NEVĚŘÍME, RADĚJI SE
PŘESVĚDČÍME!“ STAČIL POHLED Z
A VIDĚLA, ŽE JE ZLE! MÁVAL
A CENIL . „Z ČERNÝCH PRACEK, NENENE,

ŽÁDNOU NECHCEME!“ HLADOVÝ
BĚŽEL AŽ NA KRAJ VSI. NA SUŠIL PASTÝŘ
BÍLOU OVČÍ . SE DO NÍ ZAHALIL
A SPĚCHAL ZA . „UŽ TU NEBUDETE SAMI,
DOČKALI JSTE SE SVÉ MÁMY!“ VOLAL SLADKÝM
HLASEM. VIDĚLA POD STÁT BÍLOU
POSTAVU. VYPUKLA MELA. „JÁ MÁMĚ OTEVŘU!
NE, JÁ! NENÍ TO MÁMA, NEOTVÍREJ!“ ZAČALA
SE HÁDAT A PRÁT. SHODILA ,
ROZBILA A PŘEVŘÁTILA ŽIDLI. DŮM ZAČAL
PRASKAT, NAKLÁNĚL SE, AŽ SPADL DOCELA.